

[Lone Dybkjær]

dre lande, og nogle stoffer er direkte forbudt, og det gør vi jo ikke for sjov; det har jeg i hvert fald ikke gjort, men hvis fru Charlotte Antonsen har accepteret det for sjov, er det jo fru Charlotte Antonsens problem.

Men når vi har de grænseværdier, vi har for nitrat og nitrit, og forbyder natamycin, er det selvfølgelig, fordi vi tror, det er rigtigt. Det er ikke noget, vi bare har vedtaget, fordi vi vil genere en eller anden industri.

(Kort bemærkning).

**Annette Just (FP):**

Det er selvfølgelig meget morsomt at sidde og høre den forhenværende og den nuværende regering skælde ud over, hvem der nu har skylden for hvad; men sagen er vel i virkeligheden, at dette forslag første gang kom til behandling i Markedsudvalget i 1988. Det blev forelagt af landbrugsministeren, det var et rammedirektiv på daværende tidspunkt, og det skulle senere udmøntes i forskellige direktiver, bl.a. med EF-positivlister. Vi har set direktiver om bl.a. sødemidler og farvestoffer, og nu har vi så dette »diversedirektiv«. Det er altså rent faktisk en langstrakt sag, vi har at gøre med her.

Men hvad er det, der er sket? Fru Charlotte Antonsen siger, at vi kunne gå ind for en meget stor del af dette »diversedirektiv«, og derfor sagde bl.a. Venstre ja til forhandlingsoplægget. Det gjorde De Konservative også, og det gjorde regeringspartierne også. Der var kun to partier, der gik imod, og jeg vil i hvert fald gerne have lov at løfte sløret for, hvorfor Fremskridtspartiet gik imod. Direktivet krævede en gevaldig ændring af den danske lovgivning, det var dårligt belyst, og hovedsagens i vores beslutning om at gå imod var, at vi ikke kunne få ordentligt belyst, hvilken betydning det ville få. Derfor har vi diskussionen i dag, og derfor er det lidt latterligt at høre både den nuværende og den tidligere regering sidde og falde over hinanden med hensyn til, hvem der er skyld i hvad.

(Kort bemærkning).

**Lilli Gyldenkilde (SF):**

Jeg synes også, det er lidt slemt, at vi er kommet i den situation, vi er i nu; men for flere timers tid siden, da statsministeren holdt sin tale, bemærkede jeg i hvert fald, at der er tale

om, at der skal laves nogle nye procedurer, fordi det ikke har været gjort godt nok. Og jeg synes da, man skal tage hatten af for, at man nu begynder at lave om på det.

Når man fra højresiden her i Folketinget forsøger at holde fast i, at det er altså den siddende regering, der er skurken, må jeg have lov til at sige: Nej! Som fru Annette Just netop så rigtigt har sagt, var det jo i første omgang landbrugsministeren – som kom fra Venstre i 1988 – der havde fingre i denne sag, og senere var det udenrigsministeren, som gjorde forslaget til et ikkevigtigt forslag, så man ikke behøvede at være opmærksom på, at det skulle føles nøje. Og udenrigsministeren var også fra Venstre – så helt ærligt: Kan vi ikke godt blive fri for, at den skyldplacering og ansvarsplacering bliver alt for enøjjet, for det er da ikke til at holde ud! Det, der er væsentligt her, er, hvordan vi nu kommer videre, og hvordan vi får fastlagt nogle procedurer, så det ikke kan ske mere; ikke at tørre ansvaret af på hinanden.

(Kort bemærkning).

**Charlotte Antonsen (V):**

Til hr. Ove Fich: Markedsudvalget skal have besked tidligt, når der sker noget i sagen. Men jeg har ikke noget imod, at man fremover strammer op og siger, at nu vil vi vide med det samme, når Kommissionen har fremlagt et forslag; så vil vi have det første foreløbige notat. Men det, der var tilfældet med dette direktiv, var, at det lå underdrejet under det britiske formandskab. Man var ikke interesseret i sagen, og derfor skete der ikke noget.

Fru Lone Dybkjær siger, at der ikke er tale om gift i denne sag. Nej, men jeg synes, det er sørgeligt, at når vi taler med folk rundt omkring i landet, har de efterhånden nærmest fået opfattelsen af, at der er tale om, at EU vil komme gift i maden. Det var derfor, jeg understregede det, det er ikke, fordi jeg ikke ved, at fru Lone Dybkjær godt ved, at der ikke er tale om gift i madvarerne. Men der har faktisk været en lidt hysterisk stemning ude i landet; man er blevet opskræmt, fordi man har fået nogle skæve indfaldsvinkler på, hvad sagen egentlig drejede sig om, og det er dét, jeg synes er sørgeligt. Vi vil i hvert fald ikke bidrage til at skabe angst og nervøsitet i befolkningen, når det drejer sig om noget så basalt som madvarer. Men det er klart, at grænseværdierne for til-